

Nr 266.

Av herr **Johansson** i Norrfors **m. fl.**, *angående skydd för markägare för rätten till bärplockning å viss egen skogs- och hagmark.*

Frågan om lagstiftning till skydd för markägares rätt till bärplockning å skogs- och hagmark m. m. har upprepade gånger genom motioner framförts i riksdagen. Senast var frågan föremål för riksdagens behandling 1935, och första lagutskottet hemställde därvid om skyndsamt utredning och framläggande av de förslag, vartill denna kunde giva anledning. Utskottets hemställan vann emellertid icke riksdagens bifall utan denna avtog de föreliggande motionerna i ärendet.

Vad första lagutskottet anförde till stöd för sitt utlåtande i ärendet synes emellertid jämte andra här nedan omförmälda förhållanden vara så bärande, att frågan på nytt förtjänar bliva föremål för riksdagens övervägande.

Efter att hava framhållit, att det med fog torde kunna sägas, att man ganska allmänt funnit det naturligt, att befolkningen på en ort skulle kunna gemensamt tillgodogöra sig bären å skogsmarken i trakten och att något berättigat missnöje till följd av denna ordning icke torde hava förefunnits yttrar utskottet sålunda följande:

»Genom kommunikationsmedlens utveckling på senare tid ha förhållandena emellertid väsentligen förändrats. Det har blivit allt vanligare att folk från samhällena bege sig ut till mer eller mindre avlägsna trakter för att där tillgodogöra sig den bärskörd, som tidigare väsentligen varit förbehållen ortsbefolkningen. Enligt utskottets mening kunna dessa förhållanden understundom leda till för rättskänslan mindre tilltalande resultat. Mången jordbrukare är själv i minst lika stort behov av att kunna skaffa sig ett bidrag till hushållet genom att skörda skogsbär som de människor i understundom välsituerad ställning vilka från andra håll uppsöka hans marker. Det måste då synas stötande att vem det vara må skall äga tillgodogöra sig hela den skörd av bär som växer å jordägarens mark utan möjlighet för honom att reservera någon del för eget behov.

Utskottets yttrande att det av praktiska skäl ligger närmast till hands, att ägaren förbehålles rätt till bären å ägor, belägna invid hans gård, förtjänar understrykas. Den största möjligheten för markägaren att tillgodogöra sig bären föreligger nämligen å dessa områden samtidigt som besväret med plockning där är mindre och bären därför mer värdefulla.

Numera förekommer det emellertid rätt ofta att markägaren vidtagit röjnings- eller andra arbeten för att förhöja storleken av bärskörden. Bärens skövlande av en busslast bärplockare från angränsande stad måste i dylikt fall anses vara särskilt stötande för rättskänslan.

Om markägarens rätt till bären begränsas till trakter närmast hans gård och till områden där han vidtagit åtgärder för skördens befrämjande komma de stora skogsvidderna icke att inrymmas i ett blivande förbud mot bärplockning. Det bör vara fullt tillräckligt om bärplockning på dessa vidder står öppen för allmänheten. Förbudet kommer då blott att omfatta mindre områden, utgörande små fastigheter eller mindre delar av större sådana. Att de smärre fastigheternas ägare beredas tillfälle att själva tillgodogöra sig bären synes bl. a. med hänsyn till de mindre bemedlade småbrukarna synnerligen önskvärt.

I anslutning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning om skydd för markägaren för rätten till bärplockning å skogs- och hagmark, belägen närmast hans gård, samt å områden, där han vidtagit särskilda åtgärder för att förhöja lingonskördens storlek.

Stockholm den 23 januari 1937.

J. H. Johansson
i Norrfors.

Johan Johansson,
Tväråselet.

Aron Gustafsson,
Lekåsa.